

Verzweeghuisbewoners

Volgens Socrates handelt een mens slechts uit onwetendheid. Het idee is als je een slechterik iets uitlegt, hij dat dan begrijpt en voorts de goede afslag in het leven zal nemen. Vier eeuwen later ging Jezus aan het kruis verder op hetzelfde thema: Vader vergeef ze want ze weten niet wat ze doen. Anno 2020 kan je dat van de beleidsmakers rondom verpleeghuiszorg en gehandicaptenzorg niet zeggen. Hier is geen verlossende onwetendheid. Dat is juist het erge. Want hoe hypocriet zijn we met elkaar ten opzichte van verpleeghuis- & gehandicaptensbewoners. Het is toch klip en klaar dat kennis, invloed, macht en de media ver buiten het bereik van deze doelgroepen ligt. Kwetsbaarder kan het niet.

Zo'n 260.000 bewoners begeven zich in totale afhankelijkheid en in geval van de verpleeghuisbewoners, in glijvlucht met een, hopelijk zachte, morfinelanding richting het graf. Tot dan hangen ze verweesd in een natte pampers, hebben slepende benen of erger nog het locked-in syndroom waarbij je met volle bewustzijn alleen kunt knipperen met je ogen.

Testen verboden, geen beschermingsmateriaal. Je kan het eigenlijk niet bedenken. Is het de invloed die beleidsmakers met mooie schoenen en hoog op het paard zittend verklaren waarom zij 'zoveel genoeg aan hun werk ontleen'? Bedenk wel dat nergens zo pervers met de afhankelijkheid en macht wordt omgegaan als in de langdurige zorg. De politieke arena predikt over een betere zorg als of het altruïsme betreft om aan onze dure zorgplicht voldoen...

Cynisch dat ben ik niet, ik wil geen zorg waarvan we alleen de prijs kennen en niet de feitelijke waarde. In alle ophef over een betere Nederlandse zorg bezigen we, geen enkel specialisme uitgezonderd, grote woorden over wat vooral 'de ander' zou moeten doen. VWS als nationale pispaal, daar doe ik aan mee. Maar op dit dossier is de reflectie en de politieke moraal willekeuring. Het praktische verschil is dat wij in de zorg met drie brandende fakkels moeten jongleren tussen menswaardig zorg, macht en altruïsme. Het zou op zichzelf genomen heel normaal zijn als wij af en toe zo'n brandend ding uit onze handen laten vallen. Het is een vorm van solidariteit dat de beleidsmakers en politiek zich daarbij net zo vaak schroeien als de patiënt. Mijn conclusie is dat het een kwestie van fatsoen is: het moet op de agenda die... verzweeghuisbewoners

Henk Pastoors, AcademieNieuwezorg.